

χωρίς άλλο τὴν ἐπομένην πρωΐαν. Ἐπειτα ὁ Βερδιέ ἐσκόπει ν' ἀναχωρήσῃ.

Ν' ἀναχωρήσῃ, ἐκτὸς ἂν ἐπληγώνετο. Ἔλα δά! Νὰ πληγωθῇ! Νὰ πληγωθῇ; Διατί ὄχι; Αὐτὸ θὰ ἦτο τὸ ἄκρον ἄωτον!.. Νὰ πληγωθῇ ἀπὸ ἓνα κύριον οἶος ὁ κ. δὲ Ρεβίλ!.. Καὶ ἐντοσοῦτω ἡδύνατο νὰ συμβῇ!.. Ἡδύνατο μάλιστα νὰ φονευθῇ ὁ Βερδιέ ἐκ συμπτώσεως!

(Ἔπεται συνέχεια).

ΡΩΣΣΙΚΟΙ ΜΥΘΟΙ

ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΤΟΛΣΤΟΗ

Ὁ φύλλος καὶ ἡ μυῖγα

Φύλλος καὶ μυῖγα ἀνταμώθηκαν· ὁ φύλλος ἤρχονταν ἀπὸ τὸ χωριὸν καὶ ἡ μυῖγα ἀπὸ τὴν πολιτείαν. Ὁ φύλλος ἐκύτταζε τὴν μυῖγα καὶ δὲν τὴν γινώρισε, τόσο ἦτον ἀδύνατη, μὲ τὴν κοιλίαν πατημένην καὶ μακρὰ μακρὰ τὰ πόδια.

Καὶ ἡ μυῖγα ἔξαφίστηκε ἀπὸ τὴν ὄψιν τοῦ φύλλου ποῦ ἦτον στεγνωμένος καὶ καμπούρης.

— Καλημέρα, τῆς λέει ὁ φύλλος, ἀπὸ ποῦ ἔρχεσαι;

— Ἀπὸ τὴν πολιτείαν, ἀποκρίνεται ἡ μυῖγα.

— Καὶ πῶς ἀδυνάτησες ἔτσι;

— Δὲν καλοπερνᾷ κανεὶς ἐκεῖ.

— Καὶ γιατί;

— Ὁ κόσμος εἶνε πολὺ παστρικός· μπαίνει ἓνα ἀρχοντόσπιτο καὶ λὲς μέσα σου: ἐδῶ θὰ περάσω ζωὴ χαρισάμενη. Μὰ τί τὰ θεῖς; ἅμα ἀποφάνε τ' ἀφεντικά ἐρχονται δύο δούλοι σου τὰ παίρνουν ὅλα, τρῶνε τὰ περισσότερα καὶ ὅ,τι μείνῃ ἔς τὸ τραπέζι, τὸ πλύνουν, τὸ παστρεύουν.

Ἄλλη φορά πᾶς ἔς κανενὸς φτωχοῦ· αὐτὸς δὲν ἔχει δὰ τί νὰ φάῃ καὶ ὁ ἴδιος, μὰ εἶνε πάλι παστρικός, τὸ κάθε τι εἶνε καλοπλυμένο ἔστο σπιτικό του. Ἔτσι κ' ἐγὼ τὸ πῆρα ἀπόφασι νὰ φύγω ἀπ' τὴν πολιτείαν, νὰ πάω πάλι ἔς τὸ χωριὸν ἐκεῖ κ' ἂν δὲν ἔχη κανένας πολλῶν λογίων φαγί, πάντα κἄτι θαῦρη καὶ δὲν εἶνε τόσο μεγάλη πάστρα. Αἶ, καὶ σύ, μπάρμπα, πῶς τὰ περνοῦσες ἐκεῖ;

— ὦ! ἀποκρίθηκε ὁ φύλλος, δὲν εἶνε καλλίτερα ἔς τὸ χωριὸν ἐκεῖ οἱ ἄνθρωποι κοιμοῦνται λίγο καὶ ἀδυνατίζουν· πηδᾶς ἐδῶ πηδᾶς ἐκεῖ ὅλο ἀπάνω ἔς κόκκαλα καὶ δὲν βρῖσκες τί νὰ φᾶς. Κ' ἂν τύχη νὰ συμπῆσης-τίποτε καμμιὰ φορά, εὐθύς σηκώνονται οἱ ἄνθρωποι καὶ πᾶν νὰ ξενυχτήσουν ἐξω ἔς τὰ χωράφια. Ἔτσι κ' ἐγὼ πάω ἔς τὴν πολιτείαν, ἔμπορεῖ νὰ ταῦρω καλλίτερα ἐκεῖ.

— Σῦρε, σῦρε, μπάρμπα· ἀλήθεια ἐκεῖ εἶνε γιὰ σένα· θαῦρης ἄνθρώπους καλοθρεμμένους, ποῦ κοιμοῦνται ὡς τὸ μεσημέρι. Εἶδα μιὰ ἡμέρα ἐ-

ναν φύλλο καὶ εἶχε τόσο χορτάσει ποῦ μόλις μποροῦσε νὰ σεισθῇ.

— Ὡρα καλὴ σου τὸ λοιπόν! εἶπεν ὁ φύλλος, ἐκεῖ θὰ κάνω ἐγὼ τὴν τύχη μου. Πῶς νὰ μὴν καλοπεράσω ἔς τόπο ποῦ εἶνε τόσοι ὑπναράδες;

Καὶ ὁ φύλλος ἐπήδησε κατὰ τὴν πολιτείαν καὶ ἡ μυῖγα πέταξε κατὰ τὸ χωριόν.

Ἡ μοιρασιά τῆς κληρονομιάς.

Ἐνας πατέρας εἶχε δύο γιουὺς καὶ τοὺς εἶπε:

— Ὅταν πεθάνω νὰ μοιράσετε ἔς τὴν μέση ὅ τι κ' ἂν ἔχω.

Ἄμα πέθανε ὁ πατέρας οἱ γιοὶ ἐμάλλωσαν ἔς τὴν μοιρασιά.

Πῆραν τὸν γείτονά τοὺς νὰ τοὺς ξεδιαλύνη. Αὐτὸς τοὺς ρώτησε:

— Πῶς παράγγειλε ὁ πατέρας σας νὰ κάνετε τὴ μοιρασιά;

— Παράγγειλε ἀπ' ὅ τι κ' ἂν ἔχη νὰ πάρη καθένας μας τὸ μισό.

— Τότε λοιπόν, εἶπεν ὁ γείτονας, ξεσχίστε ἔς τὴν μέση ὅλα τὰ ρῦχα, σπάστε ἔς τὴν μέση ὅλα τὰ τσανάκια, κόψτε ἔς τὴν μέση ὅλο τὸ κοπάδι.

Τὰ δύο ἀδέρφια ἄκουσαν τὴν γνώμη τοῦ γείτονα, καὶ ἔτσι χαλάσανε ὅ τι κ' ἂν εἶχαν, καὶ δὲν τοὺς ἔμεινε πλεῖν τίποτε.

Τὰ πλούτη ποῦ δίνει ὁ θεὸς ἔς τὸν ἄνθρωπο.

Ἐνας ἄνθρωπος βαριεστισμένος μὲ τὴν τύχη του ἔρριχνε ὅλο τὸ φαίξιμο ἔς τὸ θεόν:

— Ὁ θεός, ἔλεγε, ἔς τοὺς ἄλλους δίνει πλοῦτη καὶ ἔς ἐμένα τίποτε, πῶς νὰ προκόψω ἔτσι χωρὶς τίποτε; Ἐνας γέρος ἄκουσε τὰ λόγια αὐτὰ καὶ τοῦ εἶπε:

— Εἶσαι τόσο φτωχὸς ὅσο θαρρεῖς; Ὁ θεός δὲν σοῦχει δώση νειᾶτα καὶ γιερό κορμί:

— Ὅσο γι' αὐτὸ ἔμπορῶ νὰ καμαρώνωμαι ἀλήθεια.

Ὁ γέρος ἔπιασε τότε τὸ δεξιὸ χέρι τοῦ ἀνθρώπου καὶ τὸν ἀρώτησε:

— Ἡθελες νὰ σοῦ κόψουν τὸ χέρι καὶ νὰ πάρης χίλια ρούβλια;

— Ὅχι νὰ μὴν ἤθελα!

— Καὶ τὸ ἀριστερὸ χέρι;

— Οὔτε.

— Καὶ θὰ ἤθελες νὰ στραβωθῆς γιὰ δέκα χιλιάδες ρούβλια;

— Θεὸς φυλάξοι! δὲν ἔδινα ἓνα μάτι ὅσο καὶ ἂν μ' ἀκριβοπλήρωναν.

— Νὰ λοιπόν τί πλούτη σοῦδωσε ὁ θεός καὶ ὅμως παρκαπονιέσαι ἀκόμη, ἀχάριστε!